

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/103/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1299899759
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1299899759.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: Q.. G. C., F., Y.. XX.XX.XXXX, E. Ď. X, E., zastúpeného JUDr. Evou Pravdíkovou Bučkovou, PhD., advokátkou, so sídlom Sputnikova 18, 821 02 Bratislava, proti žalovaným: 1/ Q.. N. K., Y.. XX.XX.XXXX, E. Z. XX, E., zastúpeného spoločnosťou SODOMA VULGAN, spol. s r.o., IČO: 47 254 084, Kominárska 2,4, 832 03 Bratislava, 2/ A. K.Á., Y.. XX.XX.XXXX, E. E. - B., L.Č.. B. X, E. u V. Y., o zaplatenie 969,03 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 17.01.2018, č.k. 18C/298/1999-684, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava II zo dňa 09.04.2018, č.k. 18C/298/1999-690, jednomyselne takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalobcu do prisudzujúceho výroku I sa o d m i e ta.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol sa m e n í tak, že žalovaní 1/, 2/ sú spoločne a nerozdielne povinní zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 21,75 eur od 13.10.1998 do 23.3.1999, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

III. V ostatnej časti sa výrok II rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol, p o t v r d z u j e.

IV. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 777,51 eur spolu s úrokom z omeškania 17,6% ročne od 24.03.1999 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II) a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (výrok III).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie vo veci právne odôvodnil ustanovením § 3 ods. 1, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 517 ods. 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 154 ods. 1, § 190 Občianskeho zákonníka účinného do 31.12.1991, § 196 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného do 30.4.1990, § 3 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov účinného od 1.5.1990 (ďalej len „zákon č. 116/1990 Zb.“) a vecne tým, že v posudzovanom prípade sa jednalo o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo spočívať v úhradách za užívanie nebytových priestorov žalobcu žalovanými bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie zistil, že priestory, ktoré užívali žalovaní nie sú bytom, a pokiaľ by aj boli bytom, neboli riadne pridelené v zmysle vtedy platných právnych predpisov. Poukázal na podrobnejšie zdôvodnenie

rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12C 78/2010, pričom uviedol, že nie je dôvod, aby sa od nich odchýlil. Vzhľadom aj na stanovisko znalkyne Q.. A.. Z. K. zo dňa 14.12.2015 podľa, ktorého priestory neboli vhodné na bývanie z viacerých dôvodov. Nakoľko sa nejednalo v danom prípade o byt, nemohlo žalovaným vzniknúť právo osobného užívania bytu, ktoré by sa neskôr zmenilo na nájom bytu. Zároveň nemohla medzi stranami sporu vzniknúť zmluva o nájme bytu. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že pridelenie bytu žalovanému 1/ nebolo v súlade s platnými predpismi, nakoľko rozhodnutie o pridelení vydal orgán na to neoprávnený a bez právnej subjektivity a rozhodnutie o pridelení nemalo predpísané náležitosti. Aj za situácie, že by tieto priestory boli inou obytnou miestnosťou resp. miestnosťou neslúžiacou na bývanie, bolo podľa právnych predpisov účinných do 30.04.1990, resp. do 31.12.1991 potrebné rozhodnutie o pridelení vydané príslušným orgánom, ktoré tiež absentuje. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa jednalo o nebytové priestory, nakoľko budova bola ako celok kolaudovaná na účel občianskej vybavenosti. Dôvodil, že zmluva o nájme nebytových priestorov musí mať písomnú formu, inak je neplatná a v konaní nebolo preukázané, že by žalobca uzatvoril so žalovanými písomnú zmluvu o nájme nebytových priestorov. Žalovaní tak užívali priestory bez právneho titulu a žalobca nemal voči nim postavenie prenajímateľa, nebol teda povinný poskytovať im služby spojené s nájmom ani udržiavať priestory v stave spôsobilom na užívanie. Namietaný nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu z dôvodu neplatnosti kúpnej zmluvy, vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodný, nakoľko neplatnosť kúpnej zmluvy bola predmetom konania vedeného pod sp. zn. 12C/78/2010, pričom žaloba bola zamietnutá v celom rozsahu a súd prvej inštancie ani v tomto konaní nezistil žiaden dôvod neplatnosti predmetnej zmluvy. Skutočnosť, že v zmluve sa uvádzalo, že v budove sa nachádza služobný byt, napriek tomu, že tam nebol, nemala vplyv na platnosť kúpnej zmluvy, keďže predmetom kúpy bola budova ako celok, nie jej jednotlivé časti. Súd prvej inštancie po späťvzatiach a úpravách petítu rozhodoval o uplatnenom nároku vo výške 969,03 eur. Z dôvodu úspešne vznesenej námietky premlčania, súd prvej inštancie žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 01.05.1995 do 12.10.1996 zamietol, keďže žaloba bola podaná dňa 13.10.1998. Ustálil, že bezdôvodné obohatenie v tomto prípade zodpovedá výške bežného nájomného za predmetné priestory užívané za účelom bývania, preto priznal žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 13.10.1996 do 30.09.1998, pritom vychádzal z mesačnej výšky bezdôvodného obohatenia 1 071 Sk. Za obdobie od 13.10.1996 do 30.06.1998 stanovil bezdôvodné obohatenie v sume 22 076,41 Sk, pričom suma 656,41 Sk predstavovala alikvótnu časť mesiaca október 1996 a suma 21 420 Sk predstavovala obdobie od novembra 1996 do júna 1998, t.j. 20 mesiacov x 1 071 Sk = 21 420 Sk. Žalobca si uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia aj za mesiace 7,8,9/1998. Nakoľko žalovaní čiastočne plnili mesačne sumou 622 Sk namiesto požadovanej sumy 1 071 Sk v tomto období im vznikol dlh vo výške 1 347 Sk. Na základe uvedeného súd prvej inštancie ustálil výšku bezdôvodného obohatenia sumou 23 423,41 Sk, t.j. 777,51 eur. Za dôvodné považoval priznať žalobcovi úroky z omeškania vo výške 17,6 % ročne od 24.3.1999 do zaplatenia, vychádzajúc z toho, že nemal za preukázanú výzvu žalobcu žalovaným pred podaním žaloby. Vzhľadom k uvedenému za takúto výzvu považoval doručenie žaloby(22.03.1999), preto ustálil, že žalovaní sa dostali do omeškania dňom 24.03.1998 a vo zvyšku žalobu v tejto časti zamietol.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Vychádzal z toho, že obe sporové strany mali v konaní čiastočný úspech aj neúspech. Žalobca bol úspešný vo vyhovujúcej časti a neúspešný bol v zamietajúcej časti a v časti, v ktorej bolo konanie zastavené pre späťvzatie, keďže v tejto časti zastavenie konania zaviniť žalobca, čo predstavuje úspech žalovaných. Na základe uvedeného rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie žalobca majúc za to, že sú naplnené odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p.(konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Podľa názoru odvolateľa súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že na strane žalovaných dlhodobo od roku 1995 do 2005 dochádzalo k bezdôvodnému obohateniu, keď za užívanie nebytových priestorov neplatili žalobcovi nájomné, pričom neplatili ani úhrady za energie, ktoré spotrebovali. Na strane žalovaných dochádzalo k bezdôvodnému obohateniu úmyselným konaním proti dobrým mravom, keď nebytový priestor devastovali, svojvoľne zasahovali do existujúcich rozvodov, zaútočili na neho za to, že sa snažil odфотографovať stav priestoru, po opustení priestoru tento nevypratali a dobrovoľne mu ho nesprístupnili

a úmyselne odpájali celú budovu od dodávky energií. Nereagovali na výzvy na sprístupnenie priestoru v prípadoch vážnych situácií. Úmyselne mu spôsobovali ujmu spočívajúcu v bezdôvodnom obohatení na jeho úkor, čo v konaní podoprel rozsiahlymi písomnými dôkazmi. Súd prvej inštancie sa však týmito vážnymi argumentmi nezaoberal a dospel k rozhodnutiu, ktoré nemožno považovať za spravodlivé. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sžo 169/2010 a zaujal názor, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, ktoré viedli súd k čiastočnému zamietnutiu žaloby a nepriznaniu náhrady trov konania. Nakoľko sa súd prvej inštancie nevysporiadal s podstatnými argumentmi, došlo k porušeniu jeho ústavného práva na súdnu ochranu. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie nemal vedomosť ako dospel k záveru o čiastočnom premlčaní jeho nároku. V čase podania žaloby mal za to, že žalovaní sú nájomcami jedného z nebytových priestorov, následne však bol uzrozumený o tom, že nikdy nemohlo ísť o nájom, preto zmenil právnu kvalifikáciu uplatneného nároku z nezaplateného nájomného na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaní najneskôr v júli 1995 mali vedomosť o tom, že s ním majú ako vlastníkom administratívnej budovy uzavrieť nájomnú zmluvu, čo však preukázateľne viackrát odmietli. Napriek tomu tvrdili, že boli údajnými nájomcami časti administratívnej budovy a to tej časti, ktorú svojvoľne obsadili a ktorá bola svojvoľne prebudovaná na dočasné bývanie a v ktorej boli dokonca situované hlavné ovládacie prvky pre celú budovu. S poukazom na uvedené mal za to, že vznesenie námietky premlčania predstavuje výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, ktorý nepožíva právnu ochranu, nakoľko v danom prípade ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, na ktoré sa vzťahuje 10 ročná objektívna premlčacia lehota. Tvrdenie, že nevyzval žalovaných na zaplatenie žalovanej sumy vyvracajú listinné dôkazy založené v súdnom spise, nakoľko viacerými upomienkami a výzvami vyzýval žalovaných. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolateľa nemal prihliadať na vznesenú námietku premlčania, keď táto je prejavom zneužitia práva zo strany žalovaných, ktorí od počiatku vedeli, že nemajú právny titul na užívanie priestoru. Neprihliadol na zistený skutkový stav a vec tak aj nesprávne právne posúdil. Odvolateľ mal za to, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania a nedostatočne sa vysporiadal s pomerom úspechu žalobcu. K čiastočnému zamietnutiu žalovaného nároku nedošlo z dôvodov na jeho strane ale z dôvodu, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s tým, že ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie a že námietka premlčania je neprípustná. Namietal, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní nezohľadnil skutočnosť, že konanie je vedené od roku 1998 a že v ňom dochádzalo k obštrukciám a nedôvodnému predlžovaniu zo strany žalovaných, preto bolo dôvodným priznať mu aspoň čiastočný úspech v spore s poukazom na neúmerne dlhé konanie, ktorú nespôsobil. Jeho úspech v spore je podstatne vyšší ako úspech žalovaných. Na základe vyššie uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením zmenil tak, že mu prizná uplatnený žalobný nárok v celom rozsahu, t.j. vo výške 969,03 eur a prizná mu náhradu trov konania.

5. K odvolaniu žalobcu podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie žalovaný 1/, žiadajúc, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súd prvej inštancie na ďalšie konania. Ku skutočnostiam uvedeným žalobcom v podanom odvolaní uviedol, že napadnutý rozsudok vzhľadom na dĺžku konania ako aj rozsah spisu nie je náležite odôvodnený a súd prvej inštancie sa v ňom nedostatočne vysporiadal so všetkými dôkazmi, čím trpí nepreskúmateľnosťou. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaní sa bezdôvodne obohatili na úkor žalobcu, keď požadovanie nájomného, či vydanie bezdôvodného obohatenia nemá oporu v zákone. Byt nespĺňal základné hygienické štandardy a nebol prenajímateľný, čo preukazuje obhliadka bytu vykonaná Štátnym fakultným zdravotným ústavom HI. M. SR Bratislavy. Preto žiadať úhradu bezdôvodného obohatenia je neprípustné a takéto konanie nepožíva právnu ochranu. O neprenajímateľnosti priestoru svedčil znalecký posudok Q.. A.. Z. K. zo dňa 14.12.2015, v zmysle ktorého v rokoch 1995 - 2003 neboli priestory vhodné na bývanie. Súd prvej inštancie správne prihliadol na námietku premlčania, keď právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v 2-ročnej premlčacej dobe. Nesúhlasil s názorom žalobcu o úmyselnom poškodzovaní žalobcu. Medzi stranami sporu je vedených niekoľko súdnych konaní, v ktorých sa doteraz rieši, či žalobca právoplatne vystaľhoval žalovaných z predmetných priestorov. Žalobca niekoľkokrát predložil žalovaným návrhy nájomných zmlúv na byt. Poukázal na to, že do roku 2014 nebolo právoplatne vyriešené, či sa jedná o byt alebo nie. Úmyselné poškodzovanie a obohacovanie sa za sporné obdobie preto neprichádza do úvahy. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko je zrejmé, že každá zo strán mala čiastočný úspech v spore. Poukázal na to, že žalovaná suma bola 1 420,13 eur, súd prvej inštancie mu priznal 777,51 eur, avšak napriek tomu žalobca tvrdí, že nepriznanie náhrady trov konania nie je spravodlivé. Na základe uvádzaných skutočností žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil

a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby súd nepriznal žalobcovi trovy odvolacieho konania.

6. K odvolaniu žalobcu podala písomné vyjadrenie žalovaná 2/, v ktorom uviedla, že nájomcami služobného bytu sa stali v roku 1976 v dobrej viere po tom, čo v ňom bývali pred nimi dve rodiny nájomníkov. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal zo zásadnými dôkazmi o existencii bytu. Sice sa nezachovala dokumentácia, avšak z viacerých dokumentov je zrejmé, že na prizemí stavby sa nachádzal byt. Zo všeobecného technického popisu objektu z 18.06.1976 vyplýva, že sa jedná o byt domovníka. Existenciu bytu potvrdzuje aj Východisková správa o revízii elektriny zo dňa 04.08.1977 a pokolaudačná ohliadka z 22.12.1977. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s listom Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja zo dňa 07.05.2012. Správnosť postupu pri pridelení bytu Správou účelových zariadení MV SZM potvrdil Obvodný výbor Bratislava V, pričom ho posudzoval aj Obvodný výbor Bratislava III a aj Národný výbor Hl. mesta SR Bratislava. Skonštatovali, že žalovaní sú užívateľmi vlastného primeraného bytu. Zo služobného bytu sa stal byt obecný v zmysle zákona č. 189/1992 Zb. o úpravách niektorých pomerov súvisiacich s nájmom bytu a s bytovými náhradami. Poukázala na to, že žalobca už pred kúpou objektu mal vedomosť o tom, že tam žalovaní bývajú. Ponúkal im zároveň nájomné zmluvy na nájom bytu, čo potvrdzuje aj jeho právna zástupkyňa vo vyjadrení v tomto spore. Ani zástupcovia mesta nespochybovali existenciu bytu a uvádzali ho vo svojich listoch či dokladoch. Dôvodila, že žalobca od roku 1993 bránil žalovaným byť riadne užívať, keď im odstavil teplú vodu, potom plyn, teplo aj studenú vodu. Pri bránení v tejto činnosti, žalobca v spore o ochranu osobnosti žiadal zaplatiť 200 000 Sk ako nemajetkovú ujmu. Krajský súd rozsudkom pod sp. zn. 14Co 22/2001 zo dňa 19.09.2001 žalobu zamietol a skonštatoval, že zabezpečovania služieb sa žalovaní domáhali oprávnene. Stav bytu nevhodný na bývanie potvrdilo viacero orgánov ako aj znalkyňa Z. K.. Poukázala na to, že dňa 17.02.2007 im boli zamrežované vchodové dvere a nemohli ani vstúpiť do bytu. Bolo im zabránené vstúpiť do bytu bez akéhokoľvek právneho dôvodu, nakoľko aj po výkone exekúcie mal žalobca nárok len na duplikát kľúča a nie na uzamknutie a zneprístupnenie bytu. V roku 2015 žalovaným svojvoľne a protizákonne premiestnil nábytok do kontajnera. V žiadnom prípade nešlo v posudzovanom prípade o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaných, nakoľko dostali byt do nájmu v dobrej viere. Takto ho užívali a žiadali o presné stanovenie platieb za služby a následné koncoročné vyúčtovanie. Prvé vyúčtovanie nájomného a služieb obdržali až v roku 2003. Záverom uviedla, že pokiaľ by priestory neboli skolaudované na účely bývania, žalobca by ich neponúkal na nájom a nemohol mať žiadnu ujmu. Preto žiadala, aby odvolací súd vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

7. K vyjadreniu žalovaných 1/, 2/ podal písomné vyjadrenie žalobca, v ktorom uviedol, že v inom právoplatne skončenom súdnom konaní všeobecné súdy ustálili, že ide jednoznačne o nebytový priestor a skutočnosť, že si žalovaní tento priestor prispôsobili na bývanie na tom nič nemení. Poukázal na rozhodnutia a vyjadrenia vo veci špecifikácie priestorov v jeho administratívnej budove, ktoré dlhodobo bez primeranej protihodnoty žalovaní užívali a zdevastovali. Je vylúčené aby bol jeho nárok premičaný, nakoľko žalovaní konali v rozpore s dobrými mravmi. Aj za situácie, že nebytový priestor by bol bytom, boli by žalovaní povinní platiť plnenia spojené s užívaním. Žalovaní nielenže neplatili nájomné, ale neplatili ani za služby spojené s užívaním priestoru. Pokiaľ platili, tak to vykonávali v nie v prospech jeho účtu. Medzi stranami sporu nedošlo nikdy uzatvoreniu nájomného vzťahu, nakoľko žalovaní odmietali akékoľvek návrhy na založenie zmluvného vzťahu. Priestor, ktorí obývali, nebol žalobcovi prístupný. Až po odchode žalovaných zistil, v akom dezolátnom stave sa tieto priestory nachádzajú a vyžadoval si kompletnú sanáciu. Mal za to, že na jeho strane je legitímny a nepremičaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v celom uplatnenom rozsahu. Rovnako sú dané dôvody pre priznanie náhrady trov v plnej výške. Na strane žalovaných nešlo o nevedomosť, ale o účelové konanie v hrubom rozpore s dobrými mravmi.

8. K vyjadreniu žalobcu podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomné vyjadrenie žalovaný 1/, v ktorom uviedol, že v čase kým býval so svojou rodinou v byte, nájomný vzťah nebol spochybnený. Súčasťou kúpnej zmluvy, ktorou žalobca nadobudol nehnuteľnosť do svojho vlastníctva bol znalecký posudok znalca G. z roku 1995, ktorý konštatoval, že v nehnuteľnosti sa nachádza byt. O tejto skutočnosti svedčila nájomná zmluva z 24.09.1993 a trvalý pobyt členov rodiny žalovaných bývajúcich v byte od roku 1977. Poukázali na to, že žalobca si v žalobe z roku 1999 uplatňoval len rozdiel v zaplatenom nájomnom za byt a služby spojené s užívaním bytu. Dobromyseľnosť žalovaných vyplýva z dokladov, ktoré im vystavili príslušné orgány. Poukázal na to, že súčasťou vkladu do katastra bol aj znalecký posudok p. G., v ktorom sa byt jednoznačne uvádza. Táto skutočnosť jednoznačne vyvracia

akúkoľvek nedobromyseľnosť užívania bytu zo strany žalovaných. Po prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na žalobcu, vstúpil do všetkých práv a povinností predošlého vlastníka. Nájomné v obecných bytoch bolo regulované. Výpočet nájomného a služieb nezodpovedalo stavu a absencii základných hygienických požiadaviek na byt I. kategórie. Hygienické nedostatky v byte potvrdil hygienik v roku 1995 aj v roku 2003. Žalobca ponúkal spolu 6 nájomných zmlúv na nájom bytu a nikdy na prenájom nebytových priestorov. Dôvodil, že žalobca počas celého obdobia nevykonával žiadnu opravu a bránil žalovaným byť riadne užívať, pričom o závadách vedel. S poukazom na dlhodobé nedobromyseľné konanie žalobcu je akékoľvek sankcionovanie žalovaných zaplatením akejkoľvek sumy nespravodlivé. V zmysle uvedeného mal za preukázané, že nedobromyseľnosť žalovaných neprichádza do úvahy. Preto žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň žiadal, aby mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. K vyjadreniu žalovaného 1/ podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomné vyjadrenie žalobca, majúce za to, že žalovaný 1/ po celý čas tohto dlhotrvajúceho súdneho sporu mal snahu čo najdlhšie odkladať plnenie jeho legitímnych nárokov. Bol to žalovaný 1/, kto bez právneho dôvodu okupoval a zdevastoval nebytové priestory v administratívnej budove. Na druhej strane tieto osoby, ktoré zdevastovali priestor poukazujú na nedostatky v hygienickej oblasti. Poukázal na to, že jedným zo základných pilierov civilného práva sú dobré mravy. Napriek tomu, však súd nezamedzil obštrukčnému správaniu sa žalovaného 1/. Zdôraznil, že neskorá spravodlivosť nie je žiadna spravodlivosť. Preto žiadal, aby súd odmietol zrejme obštrukčné správanie žalovaného 1/. Považoval za dôležité, aby konečné rozhodnutie malo ambíciu umravnienia tých subjektov, ktoré po desaťročie poškodzujú práva druhých.

10. K vyjadreniu žalobcu podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomné vyjadrenie žalovaní 1/, v ktorom sa nestotožnil s vyjadreniami žalobcu, nakoľko svoje tvrdenia vždy podoprel písomnými dôkazmi a nemožno mu dať za vinu, že bránil svoje obydlie. Poukázal na to, že musel so svojou rodinou opustiť svoje obydlie a takúto ochranu nemožno považovať za zneužívanie práva. Poukázal na to, že počas konania došlo k rozvratu jeho rodiny, straty obydľia ako aj k značným finančným nákladom spojeným s predmetným sporom. Počas celého konania uplatňoval svoje práva na súdnu ochranu za čo nemôže byť sankcionovaný. Práve žalobca si neplnil svoje povinnosti spojené s užívaním bytu a žiadal neúmerne vysoké platby aj za neposkytnuté služby. Žalobca mu bránil domáhať sa nápravy svojich práv formou podania trestného oznámenia ako aj formou obvinenia z ohovárania, avšak trestné oznámenie bolo voči nemu zamietnuté. Rovnako konanie o ochranu osobnosti a požadovanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 200 000 Sk bolo zamietnuté.

11. Podľa § 359 C.s.p., odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

12. Podľa § 386 písm. b) C.s.p., odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou

13. Z obsahu odvolania žalobcu odvolací súd zistil, že žalobca odvolaním napadol rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v prisudzujúcom výroku I (ktorým súd uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 777,51 eur spolu s úrokom z omeškania 17,6% ročne od 24.3.1999 do zaplatenia a to, do troch dní od právoplatnosti rozsudku). Civilný sporový poriadok výslovne obmedzuje právo strany podať odvolanie, pretože v zmysle ustanovenia § 359 C.s.p. odvolanie môže podať len tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté. Z logického výkladu ustanovenia § 359 C.s.p. za použitia argumentu a contrario vyplýva, že strana v prospech ktorej bolo vydané rozhodnutie, odvolanie podať nemôže. Nakoľko súd prvej inštancie prisudzujúcim výrokom I rozhodoval o povinnosti žalovaných 1/, 2/ zaplatiť žalobcovi časť žalovanej sumy, výlučne žalovaní 1/, 2/ boli subjektom oprávneným podať odvolanie proti výroku I rozhodnutia súdu prvej inštancie. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd odvolanie žalobcu voči prisudzujúcemu výroku I rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 777,51 eur spolu s úrokom z omeškania 17,6% ročne od 24.3.1999 do zaplatenia a to, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, podľa § 386 písm. b) C.s.p. odmietol, nakoľko bolo podané neoprávnenou osobou.

14. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), O odvolaní žalobcu rozhodoval s nariadením odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p., na ktorom zopakoval vykonané dokazovanie v potrebnom rozsahu, s

prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.). Predmetom odvolacieho prieskumu bol výrok II rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku žalobu zamietol a závislý výrok o trovách konania. Odvolací súd po vyhodnotení skutočností uvádzanými stranami sporu v priebehu nariadeného odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti výroku II v časti úroku z omeškania bolo podané sčasti dôvodne.

15. Na odvolacom pojednávaní nariadenom odvolacím súdom na deň 17.06.2020 žalobca uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava podaného odvolania a žalovaní 1/ uviedol, že z hľadiska obsahu jeho vyjadrenie k odvolaniu žalobcu zo dňa 18.06.2018 nie je odvolaním proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Odvolací súd na odvolacom pojednávaní dňa 17.06.2020 zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu, a to upomienkou zo dňa 28.12.1994, výzvou zo dňa 29.12.1994, výzvou zo dňa 25.10.1996, listom zo dňa 30.10.1996 a listom zo dňa 06.01.1995.

16. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

17. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

18. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

19. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

20. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

21. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

22. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

23. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že návrhom zo dňa 12.10.1998, doručeným súdu prvej inštancie dňa 13.10.1998, sa žalobca domáhal, aby mu žalovaní 1/, 2/ zaplatili sumu vo výške 42 783 Sk s poplatkom z omeškania vo výške 2,5 promile z dlžnej sumy za každý deň omeškania, najmenej však 25 dní za každý i začatý mesiac omeškania, od 12.10.1998 do zaplatenia a trov konania. V žalobe uviedol, že je vlastníkom nehnuteľnosti zapísanej na V. Č.. XXXX, R..Ú.. B.Q., W. E. N..Č.. B., okres Bratislava II, súp. č. XXXX, popisné číslo Z. M..Č.. XX. V nehnuteľnosti sa nachádza dvojizbový byt, ktorý užívajú žalovaní spolu s ich dvomi maloletými deťmi. Dôvodil, že byt mal pôvodne charakter služobného bytu a bol pridelený žalovanému 1/ ako služobný byt výmerom č.j. 100/90/453 zo dňa 29.11.1990, vedúcim prevádzkarne Obvodného národného výboru Bratislava II. Služobný byt stratil v zmysle ustanovenia § 1 ods. 5 zákona č. 189/1992 Zb. charakter služobného bytu, nakoľko nájomca prestal vykonávať prácu, na ktorú bol nájom služobného bytu viazaný. Nakoľko nedošlo v súlade s § 711 ods. 1 písm. b) Občianskeho zákonníka k výpovedi zo strany prenajímateľa, byt stratil povahu služobného bytu a nájom tohto bytu sa stal nájomom podľa Občianskeho zákonníka. Žalovaní byt užívali od roku 1990, avšak

žalobcovia za poskytované plnenia poskytované s nájmom bytu od 01.11.1993 do 30.04.1995 neplatili v sume 755 Sk za 1 mesiac, t.j. za 18 mesiacov dlžia sumu 13 590 Sk. Žalovaní boli listom zo dňa 25.10.1996 žalobcom vyzvaní na podpísanie nájmovej zmluvy a na úhradu nedoplatkov na nájmomnom a plneniach poskytovaných s užívaním bytu od 01.11.1993 do 31.10.1996. Žalovaní svoj dlh neuhradili a počnúc 01.07.1998 platia žalobcovi namiesto sumy 1 071 Sk iba sumu 622 Sk. Súd prvej inštancie na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 17.01.2018 pripustil zmenu návrhu v znení, že žalovaní 1/, 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 969,03 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6% ročne zo sumy 969,03 eur od 13.10.1998 do zaplatenia a nahradiť trovy konania tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení súdu do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

25. Predmetom odvolacieho prieskumu bol zamietajúci výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd prihladnuc na námietku premlčania vznesenú žalovanými nepriznal žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 01.05.1995 do 12.10.1996 a úroky z omeškania za obdobie od 13.10.1998 do 23.03.1999 z priznanej sumy, majúc za to, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy na plnenie žalovaným.

26. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

27. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

28. S prihliadnutím na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav sa odvolací súd v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa rozsudku prvoinštančného súdu vo výroku II (okrem časti týkajúcej sa úroku z omeškania), v ktorom súd prvej inštancie dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vyporiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie. Na základe uvedeného využíva možnosť sa v tomto rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia v napadnutej časti výroku II (okrem časti týkajúcej sa úroku z omeškania), podľa § 387 ods. 2, 3 C.s.p. a osobitne sa vyporiadava len s dôvodmi, ktoré žalobca uviedol v podanom odvolaní.

29. Odvolací súd má za to, že v posudzovanom prípade, keď sa konalo o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, bolo právne bezpredmetné, aby súd prvej inštancie posudzoval, či správanie žalovaných voči žalobcovi vykazovalo znaky konania v rozpore s dobrými mravmi. Pre posúdenie dôvodnosti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie priestoru žalovanými 1/, 2/ nebolo podstatné, či žalovaní 1/, 2/ nebytový priestor devastovali, neumožnili vstup do priestoru, či iným spôsobom konali voči žalobcovi protiprávne (ublížením na zdraví). Pre posúdenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo podstatné to, či v zmysle príslušného zákonného ustanovenia vznikol žalobcovi voči žalovaným 1/, 2/ nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a v akej výške, t.j. či existoval právny titul na užívanie a pokiaľ nie, v akej výške sa žalovaní 1/, 2/ na úkor žalobcu obohatili tým, že daný priestor užívali. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení nebol povinný dať odpoveď na všetky nesúvisiace dôkazy a akúkoľvek argumentáciu žalobcu ale iba na tú, ktorá právne súvisí s meritom prejednávanej veci, ktorým v posudzovanom prípade bol nárok na zaplatenie sumy bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru odvolacieho súdu obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil podstatnú

argumentáciu žalobcu, keď uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inštancie za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, aj právne predpisy, z ktorých súd prvej inštancie vyvodil svoje právne názory.

30. Odvolací súd vyvodil z podaného odvolania námietku, že žalobca mal za to, že súd prvej inštancie mal na posudzovaný prípad aplikovať ustanovenie § 107 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka, a teda že išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie zo strany žalovaných. S predmetnou námietkou sa však odvolací súd nestotožňuje a má za to, že je nedôvodná. V zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa v desaťročnej premlčacej dobe právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí, ak povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Odvolací súd podotýka, že aj pri prípadnom úmyselnom bezdôvodnom obohatení je subjektívna premlčacia doba dvojročná. Podľa názoru odvolacieho súdu nešlo v posudzovanom prípade o úmyselné bezdôvodné obohacovanie sa žalovaných 1/, 2/. Žalovaní 1/, 2/ a zároveň aj žalobca mali prvotne za to, že v prípade priestoru sa jedná o byt a ide o povinnosť platiť nájomné. Uvedenému svedčí skutočnosť, že aj pôvodný žalobný návrh žalobcu smeroval k zaplateniu nájomného za užívanie bytu a nie o vydanie bezdôvodného obohatenia. Až následne na základe právoplatných rozhodnutí žalobca zmenil právnu kvalifikáciu svojho nároku z titulu nájomného na nárok z titulu bezdôvodného obohatenia. Uvedené svedčí o tom, že nemohlo ísť o úmyselné obohacovanie sa zo strany žalovaných 1/, 2/. Žalovaní 1/, 2/ v čase obohacovania sa mali za to, že priestor užívajú ako byt na základe nájomného, resp. iného užívacieho vzťahu a že majú tak právny titul k jeho užívaniu. O skutočnosti, že žalovaní 1/, 2/ nemajú právny titul k užívaniu priestoru v čase obohatenia nevedeli, preto takéto konanie žalovaných 1/, 2/ nemožno vyhodnotiť ako úmyselné konanie s cieľom bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu.

31. Odvolateľ vo svojom odvolaní namietal, že vznesenie námietky premlčania zo strany žalovaných 1/, 2/ je výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 41/2012 (ZSP 1/2015), v ktorom sa uvádza, že „Dobрым mravom zásadne neodporuje, ak niekto namietá premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, lebo inštitút premlčania je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa zo zákona premlčuje. Ak žalobca nevhodnou voľbou prostriedku ochrany svojich práv z objektívneho hľadiska vlastným zavinením vytvoril podmienky pre neskoršie úspešné vznesenie námietky premlčania práva žalovaným, uplatnenie námietky premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ.“ Podľa nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 176/2011 (bezdôvodné obohatenie) samotná dôvodnosť vznesenej námietky premlčania však rozpor s dobrými mravmi nezakladá. Aplikácia tohto inštitútu by mala byť len výnimočná a nemala by zhojovať neznalosť zákona - t. j. neznalosť plynutia premlčacích dôb. V tomto smere je potrebné poukázať aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - *vigilantibus iura scripta sunt* - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postupoval s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou *vigilantibus iura*, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich. V rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 151/2012 zo dňa 9. decembra 2015 (náhrada nemajetkovej ujmy) sa uvádza: Posúdenie dôvodnosti námietky premlčania zostáva na úvahe súdu, ktorý objektívne prihliada predovšetkým na to, za akých okolností bola námietka premlčania vznesená, za akých okolností k premlčaniu došlo (dôvody, pre ktoré nedošlo k uplatneniu práva) a prípadne samotnú ujmu, ktorá veriteľovi v dôsledku účinkov premlčania hrozí. Úmysel poškodiť druhého účastníka námietkou premlčania však nemožno vyvodiť z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatneného nároku vyvodzovaný, ale z tých konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania.

32. Odvolací súd má v danom prípade za to, že z obsahu spisu nevyplýva, že by konanie žalovaných 1/, 2/ vo vzťahu k uplatnenej námietke premlčania vykazovalo znaky, ktoré by v zmysle predchádzajúceho výkladu naznačovali, že išlo o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca sám spôsobil márne uplynutie premlčacej doby tým, že svoj nárok na zaplatenie neuplatnil na súde včas. V civilnom sporovom konaní je žalobca povinný vymedziť žalobou uplatnený nárok len

z hľadiska skutkového a právne posúdenie nároku je už vecou súdu. Prípadná neistota žalobcu v tom, podľa ktorej normy sa má posudzovať žalobou uplatnený nárok, by nemala žalobcu odrádzať od včasného uplatnenia nároku na súde. Žalovaní 1/, 2/ úmyselne nespôsobili a nevytvárali dojem nájomného vzťahu, nakoľko predpokladali, že tento v čase bezdôvodného obohatenia ako aj v čase podania žalobného návrhu existoval. Skutočnosť, že žalobca mal spočiatku za to, že v prípade uplatnenej pohľadávky ide o dlžné nájomné, ktoré sa premlčuje v trojročnej premlčacej dobe a nie o bezdôvodné obohatenie, ktoré sa premlčuje v dvojročnej premlčacej dobe a na ktoré následne svoju pohľadávku právne prekvalifikoval, nemožno dávať za vinu žalovaným 1/, 2/ a nemožno ich námietku premlčania z tohto dôvodu považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. V uplatnení námietky premlčania odvolací súd nevzhladol ani úmysel žalovaných 1/, 2/ poškodiť žalobcu a v posudzovanom prípade nevzhladol ani také výnimočné okolnosti, ktorými by bol odôvodnený postup pre odopretie práva žalovaným 1/, 2/ uplatniť námietku premlčania. V zmysle uvedeného, súd prvej inštancie postupoval správne, keď prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovanými 1/, 2/ a námietku žalobcu v tomto smere vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

33. Súd prvej inštancie tak postupoval správne, keď prihliadol na vznesenú námietku premlčania a zamietol žalobu žalobcu v časti premlčaného nároku. V prejednávanej veci mal i odvolací súd za to, že žalobca si žalobným návrhom uplatnil bezdôvodné obohatenie za obdobie aj spreď 13.10.1996, t.j. za obdobie od 01.05.1995 do 12.10.1996 a žalobný návrh bol podaný až 13.10.1998. Súd prvej inštancie tak rozhodol správne, keď návrh žalobcu o zapltenie sumy bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo spreď obdobia 13.10.1996 ako premlčané zamietol. Dĺžka premlčacej doby je v posudzovanom prípade s poukazom na § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka dvojročná a začala plynúť dňom, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia ako aj o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Žalobca preukázateľne vedel, že žalovaní 1/, 2/ užívajú priestor už od 20.10.1994, kedy uzatvoril s Hlavným mestom Bratislava kúpnu zmluvu č. X-XX-X-XX-X/Ši. Pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt, treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia, aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Na uplatnenie každého takéhoto nároku začína plynúť premlčacia doba osobitne. Na uplatnenie nárokov z bezdôvodného obohatenia za obdobie od 01.05.1995 do 12.10.1996, začala tak plynúť za každý deň samostatne dvojročná premlčacia lehota. Ak si žalobca uplatnil žalobou podanou dňa 13.10.1998 jednotlivé nároky z bezdôvodného obohatenia za obdobie spreď 13.10.1996, uplatnil si ich po uplynutí jednotlivých dvojročných premlčacích lehôt. Pokiaľ teda súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na bezdôvodné obohatenie až po 13.10.1996 postupoval správne, nakoľko nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia spreď tohto obdobia sú premlčané.

34. Pri posudzovaní dôvodnosti argumentácie žalobcu, že preukázal výzvy žalovaným pred podaním žaloby na zapltenie dlžnej sumy, odvolací súd vzhladol na to, že predmetnom konania bol nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za 01.05.1995 do 30.06.1998 v sume 924,317 eur a dlh na nájomnom za obdobie 7,8,9/1998 v sume 44,712 eur. Časom splnenia záväzku vydať bezdôvodné obohatenie je prvý deň po tom, kedy ten, na úkor ktorého bol získaný (veriteľ) požiada toho, kto bezdôvodné obohatenie je povinný vydať (dlžník) o splnenie. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca upomienkou zo dňa 28.12.1994 vyzval žalovaného 1/ na zapltenie dlhu za rok 1993 v sume 3 877,80 Sk. Výzvou k zaplteniu zo dňa 29.12.1994 (č.l. 485), vyzval žalobca žalovaného 1/ na zapltenie sumy 13 049,60 Sk za služby, ktoré boli poskytnuté (teplo, plyn, vodné, stočné, odvoz a likvidácia odpadu), a to za obdobie od 01.01.1994 do 31.07.1994 v sume 9 048,20 Sk a za obdobie od 01.08.1994 do 20.10.1994 v sume 4 001,60 Sk. Z obsahu spisu tiež vyplýva list právnej zástupkyne žalobcu zo dňa 25.10.1996 (č.l. 4), v zmysle ktorej bol žalovaný 1/ vyzvaný na úhradu služieb vo výške 755 Sk/ 1 mesiac od 01.11.1993 do 30.4.1995 v sume 13 590 Sk a nájomného a služieb vo výške 1 071 Sk/ 1 mesiac od 01.05.1996 do 31.10.1996 v sume 19 278 Sk. Vo výzve bol žalovaný 1/ vyzvaný, aby zaplatil dlžnú sumu v lehote najneskôr do 05.11.1996. Doručenie listu žalobcu zo dňa 25.10.1996 je zrejším z obsahu listu žalovaného 1/ zo dňa 30.10.1996. Z uvedenej výzvy ani z ostatného obsahu spisu nemal odvolací súd za preukázané, že by žalobca vyzval žalovaných 1/, 2/ na zapltenie celkovej žalobou uplatnenej sumy, t.j. neboli vyzvaní na zapltenie dlžnej sumy za obdobie od 1.11.1996 do augusta 1998. Vzhladom k uvedenému odvolací súd rozdielne ako súd prvej inštancie ustálil, že žalobca výzvou zo dňa 25.10.1996 vyzval žalovaných na zapltenie dlhu za mesiac október 1996, t.j. za obdobie od 13.10.1996 do 31.10.1996 (za obdobie, ktoré priznal žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia). Vzhladom k uvedenému tak bolo dôvodným priznať žalobcovi nárok na úroky z omeškania

za obdobie od 13.10.1996 do 31.10.1996 zo sumy 21,75 eur ($1071 : 31 = 34,5 \times 19 = 655,50$ Sk, t.j. 21,75 eur), a to vo výške 17,6 % ročne v súlade s Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z výzvy mali žalovaní plniť do 05.11.1996, preto sa do omeškania dostali dňom 06.11.1996. Nakoľko však žalobca žiadal priznať úroky z omeškania od 13.10.1998, bol odvolací súd žalobou viazaný, preto priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 21,75 eur za obdobie od 13.10.1998 do 23.03.1999. Vo vzťahu k ostatnému žalobou uplatnenému nároku, nemal odvolací súd za preukázané, že by boli žalovaní 1/, 2/ vyzvaní žalobcom na jeho úhradu, preto v ostatnej zamietajúcej časti ustálil, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď priznal žalobcovi úrok z omeškania až odo dňa 24.03.1999 do zaplatenia.

35. Odvolací súd nemal za naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>, a to také porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (R. c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993). Odvolací súd ako nedôvodnú posúdil námietku žalobcu, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so všetkými argumentami vznesenými žalobcom v konaní. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že súd je povinný odôvodniť tie najpodstatnejšie a právne najvýznamnejšie skutkové tvrdenia, z ktorých vychádza jeho rozhodnutie. Odvolací v tejto súvislosti poukazuje na to, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (B. L. c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, J. E. c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; S. c. Grécko z 29. mája 1997; J. c. Francúzsko z 19. februára 1998). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí odpovedať na úplne každé vyjadrenie alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

36. V podanom odvolaní žalobca namietal aj nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania, dôvodiac tým, že obe sporové strany mali v konaní čiastočný úspech aj neúspech. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že vo všeobecnosti platí, že ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. V prípade rovnakých čiastkových úspechov súd môže vysloviť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Je potrebné vzhliadnuť na to, že pôvodná žalobcom žalovaná suma bola vo výške 1 420,13 eur z titulu nezaplateného nájomného. Návrhom zo dňa 02.05.2016 žiadal žalobca súd aby pripustil zmenu žalobného petitu tak, že žiadal aby súd zaviazal žalovaných 1/, 2/ spoločne a nerozdielne na zaplatenie sumy 969,03 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 969,03 eur do zaplatenia a nahradiť trovy konania, a to z titulu bezdôvodného obohatenia. Uvedené podanie bolo potrebné posudzovať ako čiastočné späťvzatie žaloby, ktoré procesne zaviniel žalobca, z čoho vyplýva jeho neúspech v rámci prvoinštančného konania, ktorý predstavuje sumu 451,10 eur (1 420,13 - 969,03 eur). Nakoľko bola žalobcovi proti žalovaným 1/, 2/ priznaná suma 777,51 eur, mal žalobca vo veci úspech len čiastočný a jeho neúspech predstavoval sumu 191,52 eur. Žalobca bol tak neúspešný v sume 642,62 eur a úspešný v sume 777,51 eur, t.z. úspech žalobcu v rámci prvoinštančného konania v časti 54,75 % a úspech žalovaných v časti 45,25 %. Čistý úspech žalobcu tak predstavoval 9,5 %. Súd prvej inštancie tak dospel k správne záveru, že v posudzovanom prípade je pomer úspechu obidvoch strán zhruba rovnaký, preto rozhodol správne, keď nepriznal právo na náhradu trov konania žiadnej zo strán, z čoho vyplýva, že odvolacia námietka žalobcu bola v tomto smere nedôvodná.

37. Na základe uvedeného odvolací súd pristúpil k čiastočnej zmene výroku II rozhodnutia súdu prvej inštancie (ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol), a to v časti úroku z omeškania podľa § 388 C.s.p. a priznal žalobcovi proti žalovaným 1/, 2/ spoločne a nerozdielne úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 21,75 eur od 13.10.1998 do 23.03.1999 a v ostatnej časti výrok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu zamietol, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., potvrdil.

38. O trovách konania t.j. prvoinštančného konania aj odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 2 C.s.p., § 262 ods. 1, 2 C.s.p. (o nároku na náhradu trov konania rozhodne

aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí) a § 396 ods. 1, 2 C.s.p. (ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie; ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie). Vychádzajúc z toho, že pôvodná žalovaná suma bola žalobcom uplatnená vo výške 1 420,13 eur, počas konania zobral žalobu v časti o zaplatenie sumy 451,10 eur (1420,13 - 969,03) späť, preto nárok na náhradu trov konania v časti o zaplatenie sumy 451,10 eur mali žalovaní. Nakoľko bola žalobcovi proti žalovaným 1/, 2/ priznaná suma 777,51 eur, mal žalobca vo veci úspech len čiastočný a jeho neúspech predstavuje sumu 191,52 eur. Žalobca bol tak neúspešný v sume 642,62 eur a úspešný v sume 777,51 eur. Žalobca bol teda v konaní (čo do istiny) úspešný v časti 54,75 % a žalovaný v časti 45,25 %. Žalobca bol teda v konaní úspešný v časti 54,75 % a žalovaný v časti 45,25 %. Pričom v odvolacom konaní mal čiastočný úspech tak žalobca ako aj žalovaní. Vzhľadom k uvedenému o nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného aj odvolacieho) odvolací súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 C.s.p. a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

39. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).